

Arrest

nr. 69 918 van 16 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind X, op 31 augustus 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van “*de bevelen om het grondgebied te verlaten die hen op 19.08.2011 betekend werden*”.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 17 juni 2011 aan op de luchthaven van Zaventem en dienden aan de grens elk een asielerzoek in. Dezelfde dag nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving (bijlagen 11ter).

1.2. Op 19 augustus 2011 werden verzoekers, in toepassing van artikel 74/5, § 4 van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), toegelaten het Rijk binnen te komen en stuurde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan de “*woonunit Zulte*” een faxbericht met het verzoek om op de originele bijlagen 11ter van verzoekers volgende tekst aan te brengen:

“In toepassing van artikel 74/5, §5 van de wet van 15 december 1980 wordt vermeld dat deze maatregel van terugnrijving van rechtswege gelijkgesteld wordt met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 7, eerste lid. Aldus dient betrokkene het grondgebied te verlaten, uiterlijk op 26.08.2011 om middernacht.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt verweerder de exceptie van gebrek aan belang op, daar de bestreden beslissingen zijn genomen bij toepassing van artikel 74/5, § 5 van de Vreemdelingenwet en het een gebonden bevoegdheid betreft.

3.2. Artikel 74/5, § 5, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De maatregel van terugnrijving genomen ten opzichte van de vreemdeling bedoeld in § 4, die toegelaten wordt het Rijk binnen te komen, wordt van rechtswege gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 7, eerste lid.”

De Raad merkt op dat uit voormeld artikel blijkt dat een maatregel van terugnrijving in bepaalde gevallen weliswaar van rechtswege gelijkgesteld wordt met een bevel om het grondgebied te verlaten, maar ziet niet in op welke manier hieruit een gebonden bevoegdheid zou moeten blijken.

De exceptie van verweerder wordt verworpen.

3.3.1. De Raad dient echter ambtshalve vast te stellen dat om ontvankelijk te zijn, het beroep moet gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing. Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet.

Uit voormeld artikel 74/5, § 5 van de Vreemdelingenwet volgt dat, in de omstandigheden die gedefinieerd zijn in de wet, een maatregel van terugnrijving genomen ten opzichte van een vreemdeling die vervolgens wordt toegelaten het Rijk binnen te komen, van rechtswege wordt gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers in toepassing van artikel 74/5, § 4 van de Vreemdelingenwet dienden te worden toegelaten tot het Rijk en dat de ten aanzien van hen genomen beslissingen tot terugnrijving in toepassing van artikel 74/5, § 5 van de Vreemdelingenwet van rechtswege dienen te worden gelijkgesteld met bevelen om het grondgebied te verlaten. Verweerder beperkte zich in de aangevochten akten tot het louter toelichten van een door de wetgever voorziene verblijfsrechtelijke situatie en het verstrekken van een, in het kader van de behandeling van de asielaanvragen, verlengbare termijn om het grondgebied te verlaten.

Gelet op het voorgaande kunnen de bestreden beslissingen niet worden beschouwd als zijnde handelingen die beogen de rechtsorde te wijzigen of een wijziging ervan te beletten. De aangebrachte mededeling strekken er immers slechts toe verzoekers te informeren inzake de gevolgen die de wet van rechtswege verbindt aan de toelating tot het grondgebied van een vreemdeling die voorheen was onderworpen aan een beslissing tot terugnrijving en het bepalen van een uitvoeringstermijn.

De bestreden beslissingen zijn dan ook geen voor de Raad aanvechtbare administratieve rechtshandelingen, zodat het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is.

De stelling van de raadsman van verzoekers ter terechtzitting dat artikel 74/5, § 5 van de Vreemdelingenwet niet kan toegepast worden omdat de wetsbepaling strijdig is met artikel 7 van de de

richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de richtlijn 2005/85/EG) doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Ten overvloede moet bovendien worden gesteld dat hij niet kan gevolgd worden in zijn stelling dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten strijdig is met artikel 7 van de de richtlijn 2005/85/EG. Voormelde bepaling voorziet immers enkel dat een asielzoeker gedurende de behandeling van zijn asielaanvraag in een lidstaat mag blijven, hetgeen in casu het geval is – de beslissing tot terugnrijving die aan verzoekers werd betekend is namelijk niet uitvoerbaar, wat leidde tot de toelating tot het grondgebied van het Rijk en de omzetting in een bevel om het grondgebied te verlaten, omdat hun asielaanvraag nog in behandeling is – en stelt tevens uitdrukkelijk dat het recht om in het Rijk te verblijven niet inhoudt dat de betrokken asielzoeker recht heeft op een verblijfsvergunning.

3.3.2. Verzoekers vragen om volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen:

“Schendt artikel 74/5 § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet in de zin dat het de Belgische Staat verplicht om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven aan de vreemdelingen die aan de grens een asielaanvraag hebben ingediend en in afwachting van een antwoord van hetzij de Commissaris-generaal hetzij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vrijgelaten worden, terwijl de vreemdelingen die hun asielaanvraag op het grondgebied indienen geen bevel om het grondgebied te verlaten krijgen?”

Er dient, gelet op het voorgaande – waaronder de vaststelling dat er in casu geen sprake is van enige verplichting die zou rusten op verweerder om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, doch van een rechtstreeks uit de wet voortvloeiende situatie – en op artikel 26, § 2, derde lid van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, niet op het verzoek om deze prejudiciële vraag te stellen te worden ingegaan, daar de beslissing van de Raad nog vatbaar is voor een cassatieberoep bij de Raad van State en het antwoord op de voorgestelde prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om in casu uitspraak te doen.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK